

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **G. Y.**, zastoupená Mgr. Terezou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2014, č. j. 45 Az 10/2014 – 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky Mgr. Terezy Poláčkové **se určuje** částkou 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 7. 2014, č. j. 45 Az 10/2014 – 78, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 2. 2014, č. j. OAM-291/LE-BE03-BE03-2013, jímž bylo na základě ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost. V kasační stížnosti zejména uvedla, že ze strany ministerstva ani krajského soudu nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti. Poukázala i na důsledky svého návratu do Ruska. Požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany

veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikaturní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze-li navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, bylo by věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. K tomu srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 – 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 – 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 – 52, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele, aby v kasační stížnosti ve věcech azylu uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

V případě stěžovatelky se jednalo o opakovanou (pátou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo tuto žádost posoudilo a dospělo k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které by nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích správních řízeních. Tyto závěry pak převzal i krajský soud. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení. Při opakované žádosti je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají jednak garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a jednak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Problematikou opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS., dále v usnesení ze dne 2. 10. 2012, č. j. 2 Azs 23/2012 – 46, a v rozsudku ze dne 11. 6. 2009,

č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ve kterém konstatoval, že k tomu, aby bylo možno opakovaně podanou žádost meritorně projednat, je nutné, aby byly kumulativně splněny dvě podmínky: 1) žadatel je povinen uvést nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V citovaném rozsudku se rovněž uvádí, že „[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“

V souladu s citovanou judikaturou postupovalo v dané věci jak ministerstvo, tak následně i krajský soud. Správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které by nebyly bez jejího zavinění již předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud se se závěry správního orgánu ztotožnil, protože podle jeho názoru stěžovatelka uváděla zdravotní problémy již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla věcně projednávána. Není podstatné, že jde o zdravotní problémy jiného charakteru, pokud ve svém souhrnu jejich intenzita zůstává stejná. Partnerský svazek s druhem (státním občanem České republiky) rovněž nelze vyhodnotit jako novou skutečnost. Byť o svém druhovi stěžovatelka v první (věcně projednáváné) žádosti nehovořila, z pozdějších žádostí (včetně té poslední) je zřejmé, že jejich vztah existoval již před podáním první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak se ministerstvo a krajský soud zabývaly i dalším důvodem žádosti (životní úroveň a situací v Rusku), přičemž rovněž neshledaly, že by mohl vést k meritornímu projednání žádosti. Ministerstvo a krajský soud se přitom na podkladě právní úpravy a obsahu správního spisu zabývaly i otázkou humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Stěžovatelkou přiložené listiny ke kasační stížnosti na výše uvedených závěrech nic nemohou změnit.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

O návrhu stěžovatelky požadujícího přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo rozhodnuto, protože kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek (s výjimkou kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o udělení doplňkové ochrany osobou požívající doplňkové ochrany).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka a v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Náklady řízení sestávají z odměny advokátky za dva úkony právní služby (porada s klientkou přesahující jednu hodinu a písemné podání ve věci samé) v částce 2x3.100 Kč za jeden úkon podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996

Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů v částce 2x300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celková částka odměny proto činí 6.800 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu